

Епізод 1

НЕОЧІКУВАНЕ ПРИЗЕМЛЕННЯ

Гур! Бух! Гр-р-р!

Від несамовитого гуркоту приземкувата хатина діда Накамури здригнулася, а на пошарпаній стіні з'явилася широчезна тріщина. Зі стелі посипалися глина й пісок.

Бемц! – розлетілися на друзки тарілки. Дзень! – попадали слідом виделки та ложки.

Дід Накамура саме збирався лягати спати, але тепер, очевидно, йому геть не до сну. Від страху ноги дідуса підкосилися і довелось ухопитися за край столу, аби не розпластатися на підлозі. Старі болячки відразу ж нагадали про себе: спину засудомило, кістки затріщали, ніби полінця у вогні, а кашель зривався щоразу, як дід намагався зробити хоч малесенький ковток повітря.

Що це таке? Землетрус?

На Мос-Урі легко втрапити в буревії та смерчі, але на його пам'яті тут зроду не було землетрусів.

Гуркіт посилювався. Ще мить, і хатина зрівняється із землею.

Накамура вхопив ціпок і почовгав до дверей: якщо це сміттярі, то нехай начуваються! Тут не було чим пожитися вже років з п'ятдесят: ні води, ні коштовностей, ні металу. Тільки два б'ули у хліву й маленька тепличка, в якій дід уже багато років даремно намагався хоч щось виростити.

Накамура відчинив двері та заціпенів од жаху: прями-сінько на хатину нісся космічний човник! Дід несамовито замахав руками. Чи ж у цього пройдисвіта за пультом керування очей немає? Та ж він усе тут рознесе!

Човник з гуркотом гепнув на землю і, подолавши кілька миль черевом по піску, зупинився перед самісіньким носом зблідлого діда. Накамура сердито підняв ціпок і підскочив до обдертого човника: ох, комусь зараз дістанеться!

– Чи в тебе очі камптракси пожерли? Чи ти...

Курява осіла, а разом з нею зникла вся дідова злість: у човнику сиділо заплакане хлопча, якому на вигляд було не більше ніж три роки.

«Святі небеса! – промайнуло в голові в діда. – Це ж у кого стало клепки посадити таке маля в космічний човник?»

Хлопець скривився – оце зараз вереску буде!

– Ну-ну, тихенько, – Накамура підхопив хлопчину на руки. – Усе добре. Тебе як звати?

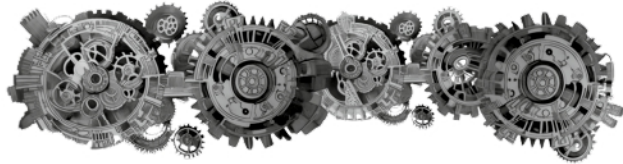
– Мік, – сльози величезними горошинами котилися по щоках малого.

– Гарне ім'я. А звідки ж ти взявся?

Малюк задер голову й показав рукою на зорі. У цей момент небо оперезало яскраве біле сяйво, й довкола стало світло, як удень.

Епізод 2

ЗНАХІДКА У ХЛІВУ

— Міку, ти вже нагодував булів? І дай більше води: день сьогодні буде спекотний!

За вісім років, що минули відтоді, як на подвір'я діда Накамури гепнувся космічний човник з єдиним пасажиром, хатина діда вгрузла в землю аж на два лікті. Ще трохи, і тільки дашок залишиться! На стінах з'явилося більше тріщин, а три перекошені вікна були щільно запнуті тканиною, щоби хоч так-сяк захиститися від піску та пилу. Неподалік скрипів старезний дерев'яний хлів, а поряд — тепличка, в якій цього року спромоглася вирости лише кормова редька.

Несподівано двері хатини розчахнулись, і на подвір'я вибіг Мік. У нього було засмагле обличчя, русяве волосся і зелені очі. Мік зіщулився від яскравого світла й підкотив штанини комбінезона до колін: ох і спека! Та сьогодні ніщо

не могло зіпсувати йому настрої. Іще чого бракувало! Адже вчора Мік умовив діда Накамуру виміняти в торговців старенький фрактоліт, з яким він прововтузився до самого вечора, але, здається, таки підрихтував. Залишилося випробувати. Оце буде політ! Хоча фрактоліт і старіший за діда Накамуру, та це все ж краще, ніж на булах пів дня тягнутися до Дехи.

— Блюм-блюм! — слідом за Міком виїхав невеликий дроїд класу X «Імберіус дельта 8».

Роботи цього класу мали два колеса замість ніг, голову, схожу на видовжену диню, і чутливі рецептори-очі. Особливістю дроїда були механічні руки, що висувалися з корпусу на три-чотири метри. Єдина проблема — роботи такого класу зазвичай працювали на космічних станціях і через негерметичний корпус були геть не пристосовані до пустелі. Міку чи не щотижня доводилось очищати всі механізми та коліщатка від піску та змащувати їх. На це йшли майже всі кишенькові гроші, але Мік на те не зважав: малюк Блюм став його найкращим другом, щойно вдалося відбити його у сміттярів у Десі. Ще та була пригода! Добре, що дід Накамура про ту сутичку анічирк, бо добряче б і від нього перепало.

— Квазарнутися можна: сьогодні політаємо! — Мік підстрибнув на правій нозі. — Швидко прибираємо хлів, годуємо булів і...

— Блюм-ф'ють, — перебив Міка дроїд і позадкував до хатини.

– Тобто як це ти не збираєшся мені допомагати?

– Блюм!

– Ох, які ми стали гидливі! Літати на фрактольоті – це ти миттю, а прибирати у хліві – то не пристосований? Навіть не думай! Хто не прибирає – той не літає.

Не чекаючи на невдоволене «ф'ють-ф'ють», Мік розвернувся і рушив прямісінько до хліва. Позаду почулося сердите «блюм» і скрип коліщаток: дроїд неспішно сунув слідом.

У хліву було темно й нестерпно смерділо – суміш кіз'яків, не випраних шкарпеток і гнилля. У Міка враз запаморочилось у голові та проступили сльози. Оце ж смердота! Дроїду пощастило більше – у нього не було нюхових рецепторів.

Були й носом не повели. Дві велетенські кошлаті гори, десь із три метри заввишки, з довжелезними рогами спокійнісінько стояли у стійлі та неспішно жували редьку.

«І коли вони встигають такі купи накласти? – подумки сердився Мік, натягуючи на ніс щільний палантин. – Тільки ж позавчора все вигріб».

– Як гадаєш, Блюме, адмірал колись прибирав купи? – хапаючи лопату, пробубонів Мік. – Авжеж, ні. Коли йому було одинадцять, він уже зорельотом керував. Квазарнутися можна, скажи? До речі, я тобі про це розказував?

– Біп, – пролунало в кутку хліва: це Блюм намагався знайти хоч якийсь придатний реманент. О, патичок! Дроїд підкотився до б'ула і – тиць-тиць! – штрикнув патичком у густе хутро. Жодної реакції.

— Як це не розповідав? — пустивши повз вуха те, що маленький дроїд явно не збирався братися до роботи, продовжив Мік. — На виставці зорельотів у Д'есі була ціла зала, присвячена адміралові Рему Деметріусу Алгою! Нагороди, відзнаки та знімки, навіть його космічний костюм з ОТА-КЕННОЮ діркою на плечі. Знаєш, звідки та дірка? Адмірал дістав поранення в битві біля Кільця Божевільного Ела. Закладаюся, то був мегаквазарний бій!

І, подумавши хвилинку, додав:

— Як гадаєш, він уже всю галактику облетів на своєму зорельоті? Авжеж, усю. Я б усе віддав, щоб на інші планети хоча б одним оком глянути.

Мік замовк і голосно шморгнув носом. Від самої думки про те, що одного дня він міг би керувати зорельотом, як адмірал Алгой, у нього засвербіло в носі й виступили сльози. Проте це могло статись і через те, що один з булів знову навалив здоровенну купу, і Міку доведеться все починати з початку. Тимчасом Блюм уже завершував свою старанно виконувану роботу — будівництво вежі з бляшанок і зламків, знайдених у хліву.

Витерши піт із чола, Мік продовжив:

— А ще він єдиний, хто з'являвся на передовиці «Космічного вісника» одинадцять разів. **ОДИНАДЦЯТЬ!** Квазарнутися можна! Ось побачиш, Блюме, одного дня я вступлю до льотної академії адмірала Алгоя й у мене буде власний зореліт. Але ні слова діду, — застеріг дроїда. — Для нього все, що рухається швидше за б'ула, то «гей-го, нащо так летіти, ніби за тобою смерть женеться?!».

Мік саме збирався перелізти загорожу, аж раптом — шашть! — звідкілясь вискочив пустельний щур і чкурнув у куток хліва. От почвара хвостата! Міку вже набридло виганяти цих нахабних ненажерливих товстунців. За всі ці роки чого він тільки не вигадував: пастки, шумові відлякувачі, сітки, і навіть розкидав дикий полин, за який торговці взяли з нього цілий статок — усе намарно! Ба гірше: щури никають групами, тому там, де один щур, там — багато щурів. Якщо їх не зловити, то за ніч зжеруть у хліву все, що знайдуть.

— Якого квазара! — гримнув Мік. — Блюме, лови його! Он він! Швидше давай! Заганяй!

Мік — шмиг! — блискавкою в куток за щуром. Та де там! Гризун шугонув прямісінько по під господарським крамом. Мік спересердя тупнув ногою і грюкнув лопатою об підпірку: скільки разів він казав дідові позбутися цього мотлоху. Але ж ні! Накамура навіть нагримав на нього за це й заборонив наближатися до цієї частини хліва. От і маєш тепер! Як того прудкого щура звідти дістати?

Мік опустився на коліна й зиркнув у темряву: може, спробувати виманити? Здається, там якийсь рух... Він ще сильніше притиснувся до підлоги й попластував прямісінько за щуром. Не втече! Ще трохи й...

А це що таке?

Прямо перед собою Мік помітив дерев'яний люк з металевим кільцем у підлозі. Але звідки він тут? Дід Накамура не казав, що у хліву є підвал.